

Cristina DRĂGHICI (n. 10 mai 1994, București) este poetă și medic rezident pediatru. A debutat editorial cu volumul *anticorp* (Editura Charmides, 2019) și a publicat povestiri în antologia *Cartea Sângeorzului*, volumul II (Editura Charmides, 2022). În 2024 a publicat volumul de poezie *Un răs ca un zgomot de sticle sparte* (Editura Cartier), nominalizat la Premiul Tânărul Poet al Anului și la Premiul Observator Universitas.

A performat în cadrul SWORDS – SpokenWord Sessions și Strada Fără Nume. Grupaje din poemele sale au fost traduse în engleză, spaniolă și portugheză.

„... autoarea își propune să rupă mitologiile care însoțesc imaginea unei femei întotdeauna *put together* și netulburată, acordându-i spațiu de desfășurare deopotrivă din punct de vedere social și afectiv. Avem în față femeia ca medic, ca partener, ca persoană nevoită să se resemneze numaidecât, dar și femeia care mizează aproape organic pe relaționarea cu celelalte femei. Pe înțelegerea mecanismelor colective. Pe anularea și retrasarea tuturor granițelor cunoscute până la un moment dat.”

Șerban AXINTE

Cristina Drăghici

Un răs ca un zgomot de sticle sparte

p o e m e

3CARTIER

Din 1995, în toate librăriile bune

Cuprins

Mătase neagră.....	5
Cu scop precis.....	9
Fireworks.....	12
Divertiland.....	13
Cortul de triaj.....	15
Angajata perfectă	16
Dispensar	18
All inclusive	19
Azilul marilor visuri.....	21
Marile structuri.....	23
Încă aici	26
Ecosistem	27
Ikea.....	28
O păpușă electrică.....	31
Vara asta.....	33
Căluți de mare.....	35
Toate trec, D.....	37
Creier, creierașul meu	39
Cea mai frumoasă vară e acum	41
Kane Tanaka.....	42
Arici de mare.....	44
Urlă.....	46
Cine a strigat.....	48
O decolare violentă.....	50
Cădeau oameni.....	51
Chiar acum, în Qatar	53
Structuri noi	55
Furtună polară	56

Iron sky.....	57
American Dream.....	58
Măr roșu.....	60
Muzeul baloanelor.....	62
Morimoto.....	64
Artizani.....	66
Mâna omului.....	67
Mi-a spus înainte să plece.....	69
Soarele stă.....	71
Mara.....	73
Kalashnikov.....	75
Descântec.....	77
Viva la vida.....	80
Mâna bărbatului.....	82
Țesătoarea de traumă.....	84
Mai ajunge la tine blândețea.....	86
Ilona.....	88
Gong tibetan.....	90
Animalul nemângâiat.....	92
Fecioara din Guadalupe.....	94
Soarele încă apune frumos în Arizona.....	96

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012,
Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95, E-mail: vanzari@cartier.md
cartier.ro
cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe cartier.ro & cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova,
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks și pe cartier.ro & cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău,
Tel./fax: 022 21 42 03, E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău.

Tel./fax: 022 24 10 00, E-mail: librariadinhol@cartier.md

Colecția *Cartier popular* este coordonată de Gheorghe Erizanu

Editor: Gheorghe Erizanu

Lectori: Em. Galaicu-Păun, Gheorghe Ghețu, Valentin Guțu

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoeditare: Tatiana Cunup

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Cristina DRĂGHICI

UN RÂS CA UN ZGOMOT DE STICLE SPARTE

Ediția II, iulie 2025

© 2025, 2024, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Drăghici, Cristina.

Un răs ca un zgomot de sticle sparte : poeme / Cristina Drăghici ;

coperta: Vitalie Coroban ; design: Tatiana Cunup. –

Ed. 2. – [Chișinău] : Cartier, 2025 (Bons Offices). – 95, [3] p. –

(Cartier popular / colecție coordonată de Gheorghe Erizanu,

ISBN 978-9975-79-891-4). [500] ex.

ISBN 978-9975-86-877-8.

821.135.1-1

D 74

Mătase neagră

*„I have searched for my mother’s love
in all the corners of the world.”*

Annie ERNAUX

La aproape treizeci, când mă plimb în jurul mesei de călcat
din cei patruzeci și cinci de metri pătrați pe care îi numesc
libertate, iar adevărul ustură ca zăpada nopții polare,
lovesc pereții, aștept Crăciunul.

Mai dispusă ca niciodată să decorez o casă care nu-mi
aparține,

să încălzesc palmele copiilor care nu sunt ai mei,

să aranjez foile de varză ca pe pansamente sterile

și să toc carnea.

La aproape treizeci, în loc să caut vouchere pentru masaje
deep tissue,

în loc să caut bețe de bambus care să apese unde nu a mângâiat
nimeni,

răstorn lăzile de gunoi ale sectorului doi și îmi găsesc,
printre pliculețe de whiskas și prezervative înnodate, inima.

O scutur de mizerii, o așez în palme, *broscuță sălbatică*,

o iau cu mine în cei patruzeci și cinci de metri pătrați.

La aproape treizeci, în loc de mimosa și gin Tanqueray,
în loc de Therme și băi turcești, vandalizez
magazinele tata&fiul, farmaciile mami&bebe,
îmi fac loc printre femeile care așază în coșuri
pompe de muls, fug cu pompele lor de muls în dinți.

Îmi scrie mama, *nu vrei o ciorbă?*

Mătase neagră, îi răspund sec
și lovesc perna
pe care el își așeza capul,
dragoste, îmi spuneam
și închideam ușa.

Dincolo de cortina neagră,
zăceai aproape moartă,
iar eu m-am așezat în tine
și te-am făcut mamă.

La aproape treizeci, nu profit de oferta 2+1
de la Pandora, nu las câteva sute de lei
în Sephora pe unturi de corp și scrub-uri din zahăr,
zahăr ars mi-a adus și el ținând copiii de mână,
zahăr ars vreau să mănânc până la intoxicație,
și ce poate fi mai ușurător
decât liniștea unui lac unde nimeni
nu mai aruncă pietre, nu mai deversează
deșeuri, nu își mai încearcă vâslele.
Mai ușurător și deopotrivă mai frumos
ca apa asta care pare să nu se termine
pe măsură ce strâng capace Dorna în pumni
și las corpul să își continue plutirea.

Încremenită. Neatinsă. Neperturbată.

Aștept Crăciunul cu uleiurile la îndemână,
în miros înțepător de oud, nu de brad.
Mă scot din mine, mă arăt mie,
broscuță sălbatică și sper să adorm.

La aproape treizeci, în loc de un selfie cu o
cană de ciocolată caldă din care se revarsă bezele,
în loc de hârtii lucioase de împachetat cadouri,
în loc de șosete flaușate, cu degete, în loc de
sex pe valea Doftanei cu un bărbat pus pe treabă,
las casele vechi să se prăbușească, îmi forțez
umerii să ducă, nu îmi feresc capul,
las lucrurile să se dărâme.

Sweet Cristina, îmi scrie un bărbat portughez,
în timp ce eu calculez cât le-ar lua să spargă ușa,
să constate că nu mai respir.

Îi deschid tatălui meu:

ai apă caldă? și verifică din priviri
dacă încă am hainele aruncate pe jos.
Mătase neagră, îi strig,
trântesc ușa și mă trântesc în pat
încă respir printre firele tale de păr
rămase aici, ca niște mici nenorociri.

La aproape treizeci, păstrez naivitatea școlăriței cu
strungăreață
convinsă că bărbatul care o ține după ore de mână e om bun
și numește mâna care alunecă sub uniformă *grijă*
și se întoarce acasă și exersează bastonașul perfect.

De ce tremuri? Ți-e frig?

Mătase neagră, mi-ar fi plăcut să spun
dar n-am zis nimic nici atunci, nici când
corpul prăbușit al lui tata mirosea a licori,
nici când loveam cu pumnii în mama și nu se mișca,
nici când am petrecut câteva nopți printre femei care

își acopereau urechile când trecea trenul;
we thought they were attacking again, ziceau
și continuam să colorez cu copiii lor în brațe;
Mătase neagră, mi-ar fi plăcut să spunem
și să așteptăm Crăciunul.

Cu scop precis

„Judge: What’s all this fuss you’ve created? On TV and the media, your phone call from prison? Do you know why you’re here?”

Zain: Yes.

Judge: Why?

Zain: I want to sue my parents.

Judge: Why do you want to sue your parents?

Zain: Because I was born.”

Capernaum, 2018

Pe bulevardul Magheru se adunaseră
toți răzvrățiții, iar ezitanții
aruncau de la balcoane cu fumigene
în care își ascundeau mamele și tații,
rudele responsabile pentru genele proaste,
partenerii de viață pe care nu îi mai iubeau,
dar cu care făcuseră împrumuturi bancare.

Strada devenea neîncăpătoare,
în spatele fiecărei mașini apărea o alta,
din care oamenii alunecau
ca niște picături gigantice de sudoare.

Șoferii găfâiau, legau, astupau gurile
celor cu care nici că se mai putea.